

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.791 van 1 oktober 2002
in de zaak A. 49.473/XII-1159.**

In zake : Philip VANDEVIJVER,
wonende te Gent,
Steenvoordelaan 50

tegen :

1. de BURGEMEESTER van de STAD GENT,
2. het VLAAMSE GEWEST.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Philip Vandevijver op 11 december 1992 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “het ministerieel besluit [van 15 oktober 1992] houdende goedkeuring van het besluit van de burgemeester van Gent van 18 augustus 1992 houdende het opleggen van de tuchtstraf van de schorsing voor de duur van acht dagen aan verzoeker”;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur F. De Buel;

Gelet op de beschikking van 25 maart 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van verzoeker en van de eerste verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 5 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 mei 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. Saveyn, die loco advocaat F. Van Vlaenderen verschijnt voor verzoeker, en van adviseur J. Matthys, die verschijnt voor de eerste verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd F. De Buel;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Luidens artikel 7 van de Algemene Verordening op het bediendenpersoneel van de stad Gent, “is het de leden van het gemeentepersoneel verboden bijbedieningen te vervullen, zich rechtstreeks of onrechtstreeks voor rekening van bijzonderen of andere besturen met beloonde werken bezig te houden, van welke aard ook, en zelfs door tussenpersonen gelijk welke handel te drijven”.

1.2. Op 15 mei 1989 vraagt verzoeker, politieagent-brigadier van de stad Gent, de burgemeester om “vrijstelling te willen verlenen op het artikel 7...”, meer bepaald om, tijdens zijn vrije uren, zijn echtgenote, die een ziekenautobedrijf uitbaat, onbezoldigd als ambulancier te mogen bijstaan.

1.3. In zijn ongunstig advies van 23 mei 1989 stelt de hoofd-commissaris van politie, die ter zake ook verwijst naar artikel 216 van de Nieuwe Gemeentewet, dat “het uitoefenen van een bijbediening als ambulancier [zijns] inziens onverenigbaar is met de ambtsbezigheden van een politieman”, dat “immers, bij verkeersongevallen met gewonden of bij andere voorvallen waarbij een persoon gekwetst wordt de politie vaststellingen [dient] te doen en een onderzoek in te stellen” en dat “als dan een ambulance bijstand verleent en de bestuurder daarvan zou een ambulancier zijn (tevens politieagent- zij het buiten dienst) zulks verwikkelingen [kan] oproepen bij de onpartijdige behandeling van de zaak en ideeën doen ontstaan over zogenaamde 'afspraken' met een bepaalde ambulancedienst”.

1.4. Op 30 mei 1989 willigt het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent verzoekers aanvraag niet in. Verzoeker neemt van deze beslissing kennis op 12 juni 1989.

1.5. Op 28 februari 1992 deelt een lid van de motorbrigade aan de hoofdcommissaris van politie mee dat verzoeker, volgens een verantwoordelijke van het Rode Kruis, op 27 februari 1992 zou zijn opgemerkt achter het stuur van een ziekenauto, waarvan de nummerplaat is afgeleverd aan verzoekers echtgenote en dat verzoeker “kennelijk het verbod op het uitvoeren van prestaties buiten dienstverband niet naleeft”.

1.6. Ook de burgemeester van de stad Gent wordt daags voordien in kennis gesteld van voormeld feit. Hij verzoekt de hoofdcommissaris om een onderzoek.

1.7. Op 28 april 1992 stelt de hoofdcommissaris lastens verzoeker een tuchtverslag op wegens het “niet naleven van art. 216 van de Nieuwe Gemeentewet en van art. 7 van de Algemene Verordening op het Bediendenpersoneel van de stad Gent”.

1.8. Verzoeker wordt op 8 mei 1992 uitgenodigd om zich voor de burgemeester tuchtrechtelijk te verantwoorden omtrent de voormelde feiten.

1.9. Na verzoeker op 1 juni 1992 gehoord te hebben en na het getuigenverhoor van 22 juni 1992, beslist de burgemeester op 18 augustus 1992 verzoeker de tuchtstraf van de schorsing voor de duur van acht dagen op te leggen.

1.10. Die beslissing wordt verzoeker betekend op 20 augustus 1992.

1.11. Op 8 september 1992 tekent verzoeker tegen voormelde tuchtbeslissing beroep aan bij de toezichthoudende overheid.

1.12. De Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden keurt op 15 oktober 1992 de tuchtbeslissing van de burgemeester goed.

1.13. Die goedkeuringsbeslissing wordt verzoeker betekend op 19 oktober 1992;

2. Over de exceptie.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat het beroep niet ontvankelijk is om reden dat het is gericht tegen de Vlaamse Gemeenschap en het tegen het Vlaamse Gewest, tweede verwerende partij, had dienen te zijn gericht;

Overwegende dat de exceptie niet wordt aangenomen; dat te dezen inderdaad het Vlaamse Gewest de betrokken tegenpartij is op grond van de met het bestreden ministerieel besluit uitgeoefende bevoegdheid binnen het raam van het bestuurlijk toezicht; dat het bevoegde lid van het auditoraat het Vlaamse Gewest als tegenpartij heeft aangewezen; dat in die omstandigheden de aanwijzing van een verkeerde tegenpartij door een verzoeker een annulatieberoep niet onontvankelijk maakt;

3. Over het voorwerp van het geding.

Overwegende dat uit de ontwikkeling van zijn middelen blijkt dat verzoeker zich zowel richt tegen het voornoemde besluit van de burgemeester als tegen het ministerieel goedkeuringsbesluit; dat beide besluiten dienvolgens als voorwerp van het geding dienen te worden aangemerkt;

4. Over de procedure.

4.1. Overwegende dat verzoeker vraagt de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij uit de debatten te weren, aangezien hij niet de burgemeester maar de stad Gent zelf als tegenpartij heeft aangewezen en de burgemeester geen gedingpartij is;

Overwegende dat op dit verzoek niet wordt ingegaan, nu de met het bestreden besluit goedgekeurde beslissing uitgaat van de burgemeester, die aldus geschikt kan worden geacht om die beslissing te verdedigen;

4.2. Overwegende dat verzoeker tevens vraagt de memorie van antwoord van de tweede verwerende partij uit de debatten te weren, aangezien niet het Vlaamse Gewest maar de Vlaamse Gemeenschap is vermeld in de hoofding van het bestreden goedkeuringsbesluit en dienvolgens deze door verzoeker als tegenpartij is aangewezen;

Overwegende dat ook dat verzoek wordt afgewezen; dat immers hierboven reeds is gesteld dat het Vlaamse Gewest te dezen in de procedure verwerende partij is;

5. Over de gegrondheid van het beroep.

5.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van “artikel 6.1. van het E.V.R.M., van de rechten van verdediging [en] van beginselen van behoorlijk bestuur”; dat verzoeker daarbij onder meer nader betoogt wat volgt :

“i. Verzoeker heeft van in het begin der procedure voor de Heer Burgemeester uitdrukkelijk gesteld dat de Heer Burgemeester géén onpartijdig rechter kon zijn gezien het geschil tussen de echtgenote van verzoeker en de Stad Gent voor de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, tot correcte toepassing van de dringende medische hulpverlening telefoonzone Gent.

Dat de Heer Burgemeester ook het Brandweerkorps onder zich heeft, welk korps eveneens deelneemt aan de 'dienst 100' en volgens de echtgenote van verzoeker wordt bevoordeligd in de uitoefening (en bijhorende verdiensten) van de voornoemde dienst.

Verzoeker werd tuchtrechterlijk vervolgd om zijn echtgenote bij te staan als ambulancier.

Ten onrechte stelde het, bij deze bestreden besluit dat ten onrechte werd opgeworpen dat de Heer Burgemeester geen onpartijdig rechter zou zijn.

Dat er verwarring is in het bij deze bestreden Besluit waar het stelt :

... 'dat uit niets blijkt dat de burgemeester bij deze procedure persoonlijk een ander belang zou hebben dan dat van burgemeester van de stad' ...

Dat nooit de burgemeester als persoon van iets werd verdacht door verzoeker, evenmin werd enige belangennemning verweten aan de persoon van de burgemeester.

Echter werd door verzoeker uitdrukkelijk gesteld dat de burgemeester van de stad concurrerende belangen behartigt, concurrerend aan deze van de echtgenote van verzoeker.

Dat niet door het, bij deze bestreden, besluit uitgesloten is dat er een tegenstrijdig belang is tussen de functie van burgemeester op zich en de functie van de burgemeester als rechter in tuchtzaken.

Dat de noodzakelijke objectiviteit volgens verzoeker niet aanwezig is in hoofde van de administratieve rechter, gezien deze rechter tegenstrijdige belangen hoort te behartigen.

ii. Dat het volgens verzoeker ook niet getuigt van behoorlijke bestuur/behoorlijke rechtspraak waar in graad van beroep plots de Stad Gent

optreedt als gedingpartij, welke voorheen niet als gedingpartij aanwezig was in de procedure voor de Heer Burgemeester.

Dat er duidelijk verwarring en misleiding is in hoofde van verzoeker waar deze thans vaststelt dat de eerste rechter, thans als gedingpartij naast hem zit, weze deel uitmakend van het College van Burgemeester en Schepenen.

Hieruit blijkt nogmaals dat er geen objectieve behandeling heerst in zake en er vermenging is van belangen en van hoedanigheden.

Dat volgens verzoeker de schending van artikel 6 E.V.R.M. niet is rechtgezet in graad van beroep bij bestreden besluit.

iii. De rechten van de verdediging zijn duidelijk en ernstig geschonden tijdens de behandeling van de zaak, op navolgende wijze :

a. verzoeker werd tuchtrechterlijk vervolgd ingevolge de klacht van de Heer Allonsius, klacht daterend van 27.02.1992.

De verjaringstermijn voorzien bij de Wet van 24.05.1991, artikel 317, is 6 maanden.

Bij de behandeling van de zaak wordt de Heer Allonsius opgeroepen als getuige, op verzoek van verzoeker.

Buiten de bedenkingen dat de Heer Allonsius een niet objectieve getuige is en de feiten niet vaststaand zijn, blijkt in het besluit van de Heer Burgemeester dat de verklaringen van de Heer Allonsius irrelevant zijn voor de beoordeling van de zaak.

Dat derhalve de feiten, waarvoor een tuchtstraf werd gevorderd, irrelevant zijn voor de Heer Burgemeester, en dat derhalve geen enkele tuchtstraf kon uitgesproken worden.

Dat het bij deze bestreden Besluit niet aantoonbaar is voor welke preciese feiten verzoeker tuchtrechterlijk vervolgd wordt en het louter algemeen gesteld wordt dat ...'betrokkene wel degelijk behulpzaam is bij een door zijn echtgenote uitgeoefende handelsactiviteit' ...

Derhalve het bestreden Besluit evenmin steunt op vastgestelde feiten.

b. de Heer Burgemeester in de behandeling van de tuchtzaak steunde zwaar op een omzendbrief van de Heer Verhoeven, dokter bij het Ministerie van Volksgezondheid, waarover de Heer Burgemeester stelt

... 'Maar wij hebben de gewoonte een brief van het Ministerie, ondertekend door een bevoegd ambtenaar, als een volwaardig document te beschouwen.

U hebt daar een andere opvatting over maar voor ons is die brief van gebiedende orde.' ... (blad 7 verhoor 01.06.1992)

Gezien de aanwezigheid van dit document in het dossier, welk document later, in graad van beroep, door de advocaat voor de Stad Gent en door het bij deze bestreden Besluit werd bestempeld als ...'van geen waarde'.. de verdediging van de verzoeker heeft misleid.

In gans de behandeling van het tuchtdossier voor de Heer Burgemeester is deze brief van doorslaggevend belang, waar deze brief handelt over de onverenigbaarheid tussen de functie van 'politieagent' en 'ambulancier', waaromtrent ten ander de ganse zaak draaide.

Het kortweg stellen in het besluit van de Heer Burgemeester dat dit voornoemd schrijven irrelevant is geweest, is de waarheid geweld aan doen en volkomen in strijd met de behandeling van het dossier.

Ten onrechte neemt het bestreden Besluit deze redenering over en stelt het Besluit

... 'dat trouwens dat schrijven geen enkele invloed heeft gehad op de tuchtmaatregel' ...

Er weze tot slot gewezen op het feit dat bij brief van 17.09.1992, uitgaande van het Ministerie van Volksgezondheid de voornoemde brief, uitgaande van Dokter Verhoeven, wordt ingetrokken.

c. Bij de behandeling voor de Heer Burgemeester werden door de verdediging vragen gesteld omtrent de informatiegaring... naast de anonieme

brief ... werd navraag gedaan omtrent de herkomst van een belangwekkend, voor de Heer Burgemeester, stuk in het tuchtdossier.

Navraag naar de verstrekker van de informatie bleef onbeantwoord. (cfr. blad 8 verhoor)

Verzoeker heeft zich niet kunnen verdedigen omtrent een stuk naar behoren, het dossier was onvolledig en werd, ondanks verzoek, niet aangevuld”.

5.1.2.1. Overwegende dat verzoeker er tot in zijn laatste memorie van uitgaat dat de eerste verwerende partij als “rechter” is opgetreden; dat dit standpunt niet kan worden gevolgd, aangezien bij het opleggen van de betrokken tuchtsanctie de eerste verwerende partij als orgaan van actief bestuur is opgetreden; dat, daargelaten de vraag of verzoeker de schending van artikel 6.1. van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) ter zake wel dienstig kan inroepen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers bezwaren inzake de mogelijke partijdigheid van de burgemeester niet opgaan; dat immers, hoewel het onpartijdigheidsbeginsel ook van toepassing is op organen van het actief bestuur, dit beginsel slechts geldt voor zover zulks verenigbaar is met de eigen aard, onder meer de structuur, van dat actief bestuur; dat te dezen, als verzoekers redenering zou moeten worden gevolgd, er hoe dan ook geen bevoegde tuchtoverheid voorhanden was om aan de verzoeker verweten tekortkomingen enige sanctie te verbinden; dat immers verzoekers bezwaren tegen de mogelijke vooringenomenheid van de burgemeester in dezelfde mate tegen de gemeenteraad aangevoerd kunnen worden, die eveneens “de belangen van de stad” behartigt; dat overigens, zoals de eerste verwerende partij in zijn laatste memorie opmerkt, niet de burgemeester maar de stad Gent als dusdanig aangewezen is als centrum voor dringende geneeskundige hulpverlening krachtens het koninklijk besluit van 2 april 1965 houdende vaststelling van de modaliteiten tot inrichting van de dringende geneeskundige hulpverlening en houdende aanwijzing van de gemeenten als centra van het eenvormig oproepstelsel, en in het burgerlijk geding waar verzoeker naar verwijst, enkel de stad Gent en verzoekers echtgenote zijn betrokken; dat, daargelaten de vraag of de loutere verwijzing naar het gevoerde kort geding op zich volstaat om te dezen een tuchtoverheid te wraken, dient te worden vastgesteld dat verzoeker noch voor de toeziende overheid, noch voor de Raad van State, aannemelijk heeft gemaakt dat die beweerde vooringenomenheid vanwege de burgemeester enige invloed heeft gehad op de gevoerde tuchtprocedure en meer bepaald ook op de uiteindelijk gehanteerde tuchtmaat; dat het eerste onderdeel van het middel faalt;

5.1.2.2. Overwegende voorts, dat de omstandigheid dat tijdens de voor de toeziende overheid gevoerde beroepsprocedure een nota werd neergelegd namens het college van burgemeester en schepenen, voor verzoeker misschien verwarrend kon zijn voorgekomen; dat echter uit het proces-verbaal van verhoor van 24 september 1992 en uit de tijdens dit verhoor door verzoeker neergelegde conclusies hiervan niets blijkt; dat voorts niet kan worden ingezien hoe en op welke wijze verzoeker daardoor “geen objectieve behandeling” van zijn zaak in beroep zou hebben verkregen; dat ook het tweede onderdeel van het middel niet kan worden aangenomen;

5.1.2.3. Overwegende, wat verzoekers argumenten inzake de schending van zijn rechten van verdediging betreft, dat verzoeker op 8 mei 1992 uitgenodigd werd om zich tuchtrechtelijk te verantwoorden voor het “niet naleven van artikel 216 van de Nieuwe Gemeentewet en van artikel 7 van de Algemene Verordening op het Bediendenpersoneel van de stad Gent”; dat, zoals onder meer blijkt uit het tuchtverslag van 28 april 1992, de voormelde tenlastelegging betrekking had op het besturen van een ambulantiwagen, hetgeen in dit verslag gekwalificeerd werd als het “in feite [deelnemen] aan de uitbating van een ambulantiendienst”; dat ter zake de burgemeester oordeelde, na overwogen te hebben dat “zowel betrokkene als zijn raadsman toegeven dat hij als ambulancier werkt in het bedrijf van zijn echtgenote”, “dat door de bekentenis van de heer Vandevijver dat hij optreedt als niet-bezoldigd ambulancier, de verklaringen van de heer Allonsius en het rondschrĳven van Dr. Verhoeven van de Provinciale Rijksinspectie met betrekking tot de verenigbaarheid van de functie van 'ambulancier' en 'politieagent', voor zover zij nadelig kunnen zijn voor betrokkene, irrelevant zijn voor het opleggen van een tuchtstraf”; dat, vermits verzoeker noch voor de burgemeester noch voor de toeziende overheid en trouwens ook niet in het huidige geding, ontkend heeft dat hij zijn echtgenote, meer bepaald in de door haar uitgebate privé-ambulancedienst, soms bijstaat als ambulancier, de disciplinaire overheid terecht het bestaan van dit gegeven voor bewezen mocht achten en derhalve de verklaring van de voormelde Allonsius als niet meer ter zake mocht beschouwen;

Overwegende dat voorts, hoewel uit de gegevens van de zaak blijkt dat de burgemeester wel degelijk aandacht heeft besteed aan de zogenaamde omzendbrief van dokter Verhoeven, evenzeer blijkt dat de burgemeester zich, bij de beoordeling van het tuchtrechtelijk karakter van het aan verzoeker tenlastegelegde feit, zich wezenlijk heeft laten leiden door de beslissing van het college van

burgemeester en schepenen, genomen op 30 mei 1989, waarbij verzoekers aanvraag om zijn echtgenote te mogen bijstaan als ambulancier werd geweigerd; dat het hierbij inderdaad irrelevant is of de burgemeester, om tot die overtuiging te komen, zich nu al dan niet of hoogstens mede gesteund heeft op die zogenaamde omzendbrief;

Overwegende, ten slotte, dat niet kan worden ingezien hoe verzoeker in zijn rechten van verdediging gehinderd zou kunnen zijn door het loutere feit dat de burgemeester tijdens het verhoor zou geweigerd hebben de “herkomst” van een document, meer bepaald een personeelslijst, te verklaren; dat immers de echtheid van dit stuk niet wordt betwist; dat evenmin wordt betoogd dat dit stuk op onrechtmatige wijze in het bezit is gekomen van de disciplinaire overheid; dat voorts in de bestreden beslissing niet eens wordt verwezen naar dat stuk, wellicht wegens verzoekers bekentenis; dat aldus niet kan worden aanvaard dat het bestaan en het gebruik van dit document verzoekers rechten van verdediging hebben geschaad; dat aldus het derde onderdeel van het middel niet kan worden aangenomen;

5.1.2.4. Overwegende dat het middel in zijn geheel niet gegrond is;

5.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel aanvoert wat volgt :

“Toepassing van art. 7 van algemene verordening op het bediendenpersoneel van de Stad Gent

Verzoeker meent dat de administratieve rechter in graad van beroep ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 7 voornoemd, wat niet meer kan gezien de nieuwe gemeentewet artikel 216.

Het betreffende art. 7 voorziet :

'De leden van het personeel zijn al hun tijd aan het Stadsbestuur verschuldigd. Het is hun verboden bijbedieningen te vervullen, zich rechtstreeks of onrechtstreeks voor rekening van bijzonderen of andere besturen met beloonde werken bezig te houden, van welke aard ook, en zelf of door tussenpersonen gelijk welke handel te drijven.

....'

Dit artikel tevens in strijd is met artikelen 4, 5 en 8 E.V.R.M..

Deze opmerking werd door de Heer Burgemeester, noch door de beroepsinstantie weerlegt.

Dat ten onrechte de administratieve beroepsrechter in het bestreden Besluit duidelijk steunt op dit artikel, wijl dit niet zo is bij het aanvankelijk besluit van de Heer Burgemeester, waar enkel verwezen wordt naar de Gemeentewet”;

5.2.2.1. Overwegende dat luidens het artikel 7, eerste lid, van de toenmalige wet van 21 december 1927 betreffende de beroepsklerken, technische bedienden, politieagenten en in 't algemeen al de aangestelden der gemeenten en de

daarvan afhangende besturen, “het gemeentebestuur de klerken, beambten, politieagenten en vaste brandweermannen [mag] verbieden, zelf of door een tussenpersoon enige handel te drijven of enige betrekking te vervullen, waarvan de uitoefening zou geacht worden overenigbaar te zijn met hun ambt”; dat van die bepaling, wat de stad Gent betreft, kennelijk toepassing werd gemaakt door artikel 7 van de Algemene Verordening op het bediendenpersoneel van de stad Gent, luidens hetwelk “het de leden van het gemeentepersoneel verboden is bijbedieningen te vervullen, zich rechtstreeks of onrechtstreeks voor rekening van bijzonderen of andere besturen met beloonde werken bezig te houden, van welke aard ook, en zelfs door tussenpersonen gelijk welke handel te drijven”, dat het voornoemde artikel 7 van de wet van 21 december 1927, dat geen principieel verbod inhield, overgenomen werd, althans voor de klerken, beambten en vaste brandweerlieden, in artikel 153, § 1, eerste lid van de Nieuwe Gemeentewet; dat uit het toenmalige artikel 216 van de Nieuwe Gemeentewet evenwel blijkt dat voor de leden van de gemeentepolitie alsdan een principieel verbod werd ingesteld, vermits het voor hen volgens die bepaling “verboden [is], zelfs door een tussenpersoon, enige handel te drijven of enige betrekking uit te oefenen die als overenigbaar met hun ambtsbezigheden kan beschouwd worden”; dat, niettegenstaande verzoeker tuchtrechtelijk vervolgd werd voor het niet-naleven zowel van artikel 7 van de Algemene Verordening op het bediendenpersoneel van de stad Gent als van artikel 216 van de Nieuwe Gemeentewet, uit de tuchtbeslissing van de burgemeester duidelijk blijkt dat deze zich uiteindelijk slechts gesteund heeft op de overtreding van artikel 216; dat de toeziende overheid even duidelijk heeft overwogen dat verzoeker het bepaalde van artikel 216 van de Nieuwe Gemeentewet heeft overtreden, overweging die te dezen reeds volstond om het besluit van de burgemeester goed te keuren, ongeacht de vaststelling van de toeziende overheid dat tevens het bedoelde artikel 7 is overtreden door verzoeker; dat aldus de toepassing van artikel 7 van de Algemene Verordening hetzij niet voorhanden, hetzij overtollig was;

5.2.2.2. Overwegende dat verzoeker terecht stelt dat noch de burgemeester, noch de toeziende overheid geantwoord hebben op zijn bewering als zouden de meergenoemde artikelen 7 en 216 strijdig zijn met de artikelen 4, 5 en 8 van het voormelde E.V.R.M.; dat echter noch artikel 305, § 3, van de Nieuwe Gemeentewet, noch de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, net zo min als enig rechtsbeginsel, aan de tuchtverheid of aan de toeziende overheid de verplichting opleggen alle middelen van verdediging opgeworpen door de tuchtrechtelijk vervolgte ambtenaar stuk voor

stuk te beantwoorden; dat het de rechtzoekende toekomt, indien hij, zoals verzoeker, meent dat de door hem aan het bestuur voorgelegde middelen of argumenten ten onrechte door het bestuur expliciet of impliciet werden verworpen, voor de Raad van State de juridische deugdelijkheid te betwisten van de uit het administratief dossier gebleken feitelijke grondslag van de bestreden beslissing; dat de voormelde overheden des te minder moeten ingaan op middelen of argumenten waarbij, ten ware ze vanzelf spreken, geen enkele uitleg of toelichting verstrekt wordt; dat te dezen volgens de voormelde, door verzoeker geschonden geachte, bepalingen niemand in slavernij of dienstbaarheid mag worden gehouden of gedwongen mag worden dwangarbeid of verplichte arbeid te verrichten (artikel 4), eenieder recht heeft op persoonlijke vrijheid en veiligheid (artikel 5) en op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling (artikel 8); dat de mogelijke strijdigheid tussen het voornoemde artikel 216 van de Nieuwe Gemeentewet en de voormelde bepalingen niet voor de hand liggend is; dat verzoeker, zoals in zijn annulatieberoep, er evenwel, noch voor de burgemeester, noch voor de toeziende overheid, toe gekomen is ook maar enigszins aan te geven hoe en in welke mate de toepassing van artikel 216 van de Nieuwe Gemeentewet strijdig zou zijn met de voormelde verdragsbepalingen; dat ook dit onderdeel van verzoekers middel niet wordt aangenomen; dat dienvolgens het middel niet gegrond is;

5.3.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de “interpretatie en omschrijving van de feiten”, als volgt betwist :

“Interpretatie en omschrijving van de feiten

Verzoeker stelt dat het bestreden Besluit ten onrechte zijn echtgenote bestempelt als ... 'dat de echtgenote van de betrokkene in het kader van vermeld artikel kan worden beschouwd als tussenpersoon'... daar waar zij dit duidelijk niet is volgens verzoeker.

Evenmin is het zo dat door de hulp welke verzoeker verleent aan zijn echtgenote, als goede huisvader, hij een overtreding begaat op art. 216 Gemeentewet daar hij geen handel drijft noch een functie uitoefent onverenigbaar met zijn ambt als politieagent.

a. geen handel drijft

gezien verzoeker louter zijn echtgenote, handelaarster, bijstaat, waar er noodzaak is.

Dat het drijven van handel door tussenpersoon inhoudt dat het bedrijf gerund wordt (achter de schermen eventueel) door verzoeker.

In deze is dit geenszins bewezen.

De hulp van verzoeker is geenszins levensnoodzakelijk voor het bedrijf van zijn echtgenote, enkel is zijn hulp welkom als er zich een probleemsituatie voordoet, wijl verzoeker thuis is en zijn echtgenote niet beschikt over haar personeel.

Het weze ook opgemerkt dat door het primaire huwelijksstelsel echtgenoten gehouden zijn elkaar hulp en bijstand te verlenen.

Bovendien is nergens bewezen dat door de tussenkomst van verzoeker de echtgenote een werknemer minder hoeft aan te werven.

Verzoeker is voltijds tewerkgesteld bij de Politie in ploegsysteem, met overuren, zodat hij geen vast urenschema heeft waardoor hij voorzienbaar aanwezig kan zijn. Bovendien werkt de echtgenote voor de dienst 100 wat een permanente paraatheid inhoudt, bij gebreke waaraan de vergunning kan ingetrokken worden.

Het uitsparen van een bezoldigde werkplaats is fictief en niet bewezen.

Niemand betwist de verklaring van verzoeker dat hij onbezoldigd werkt, doch hieruit afleiden dat hij winst geniet, onrechtstreeks, is ver gezocht.

Verzoeker geniet geen winst want hij drijft geen handel, op welke wijze ook.

Verzoeker meent dat het bestreden Besluit veel te ver gaat in de interpretaties.

[...]

b. onverenigbaarheid

Zowel het bestreden Besluit, als de advocaat van de Stad Gent, als thans het Ministerie van Volksgezondheid hebben de brief van dokter Verhoeven, waarbij de onverenigbaarheid werd geponeerd, als van geen waarde (meer) bestempeld.

De bestreden beslissing stelt dat de onverenigbaarheid van minder belang is, daar waar de ganse zaak in feite zich baseert op dit probleem.

Voor verzoeker zijn beide functies verenigbaar, zoals de functie van politieagent verenigbaar is, wat blijkbaar aanvaard wordt door de Stad Gent, met dit van ambulancier bij het Rode Kruis, lid zijn van de civiele bescherming ...

Het weze ook opgemerkt dat sinds 1989 de nieuwe gemeentewet van toepassing is en de vraag hoort gesteld te worden of artikel 7 van de Algemene verordening nog toepasselijk is, weze dat verzoeker nog een verzoek hoorde in te dienen na het inwerkingtreden van de nieuwe Gemeentewet.

Volgens verzoeker niet. (cfr. hoger)";

5.3.2. Overwegende dat uit de bestreden beslissing van de burgemeester blijkt dat hij op grond van het voormelde advies van de hoofdcommissaris van oordeel was dat -zelfs de betrokken onbezoldigde- activiteit onverenigbaar was met de ambtsbezigheden van een politiemann; dat de toeziende overheid bovendien van mening was dat die activiteit eigenlijk diende te worden aangemerkt als het, via een tussenpersoon, drijven van een handel; dat zij immers stelde dat "de echtgenote van de betrokkene [...] kan worden beschouwd als tussenpersoon"; dat te dezen die laatstgenoemde kwalificatie weliswaar niet opgaat, zoals evenmin de overweging in de bestreden goedkeuringsbeslissing als zou, gelet op het door de toeziende overheid evenzeer overtreden geachte artikel 7 van de Algemene Verordening op het Bediendenpersoneel, "de onverenigbaarheid van de uitgeoefende activiteit met de dienst in feite van minder belang is"; dat immers, zoals reeds is gesteld bij het onderzoek van het tweede middel, de burgemeester zich duidelijk slechts heeft gesteund op de niet-naleving van artikel 216 van de Nieuwe Gemeentewet; dat echter deze overwegingen zowel het goedkeuringsbesluit als het goedgekeurde besluit niet kunnen vitiëren, vermits de toeziende overheid verzoekers hulp aan zijn echtgenote heeft aangemerkt "als vallende onder toepassing van artikel 216 van de Nieuwe

Gemeentewet” en die vaststelling reeds volstond om het besluit van de burgemeester goed te keuren; dat niemand gedwongen is ambtenaar te worden; dat, indien een persoon in overheidsdienst treedt, hij ook de lasten aanvaardt die met het statuut van ambtenaar gepaard mogen gaan; dat één van die lasten te dezen ongetwijfeld de in artikel 216 van de Nieuwe Gemeentewet ingestelde onverenigbaarheid was, die ter beoordeling stond van de overheid die meer bepaald diende uit te maken of de in dat artikel bedoelde activiteiten, al dan niet, verenigbaar zijn met de ambtsbezigheden van een lid van de gemeentepolitie; dat te dezen het college van burgemeester en schepenen reeds op 30 mei 1989 had beslist dat het niet verenigbaar was met verzoekers ambt van politieagent bij de stad om tijdens zijn vrije uren onbezoldigd te werken als ambulancier in het ziekenautobedrijf van zijn echtgenote; dat verzoeker zich bij deze beslissing heeft neergelegd, vermits hij daartegen geen beroep heeft ingesteld; dat, daargelaten de vraag of verzoeker die onverenigbaarheid thans zonder meer nog kan betwisten en of de functies van “ambulancier bij het Rode Kruis, lid zijn van de civiele bescherming ...” -waarvan verzoeker betoogt dat deze door de stad Gent wel verenigbaar worden geacht met de functie van politieagent- zonder meer gelijk kunnen worden gesteld met de, zelfs onbezoldigde, hulp als ambulancier in een commercieel ziekenautobedrijf, het college toen het, op 30 mei 1989, besliste dat verzoekers bijkomende activiteit onverenigbaar was met zijn ambt, binnen de perken is gebleven van de toegekende appreciatiebevoegdheid; dat derhalve de burgemeester terecht naar deze beslissing mocht verwijzen, om tot het besluit te komen dat verzoeker het in artikel 216 van de Nieuwe Gemeentewet ingestelde verbod had overtreden; dat het derde middel niet gegrond is;

5.4.1. Overwegende dat in een vierde en laatste middel verzoeker de “machtsoverschrijding” aanvoert; dat hij daarbij het volgende betoogt :

“Volgens verzoeker is er in deze machtsoverschrijding gezien verzoeker een tuchtstraf werd opgelegd zonder dat de aanvankelijke feiten werden weerhouden, waardoor werd gepoogd, aanvankelijk, de verjaring te omzeilen. Zonder enig bewijs wordt een inbreuk op art. 216 Gemeentewet ten laste gelegd door te vergaande, volgens verzoeker, en verkeerde interpretatie van feiten en rechtsregels. (cfr. hoger uiteengezet)”;

5.4.2. Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de burgemeester op 27 februari 1992 in kennis werd gesteld van het feit dat verzoeker, in strijd met het toenmalige artikel 216 van de Nieuwe Gemeentewet, prestaties verrichtte voor de onderneming van zijn echtgenote en dat verzoeker daarvoor op 8 mei 1992 werd uitgenodigd om zich voor de burgemeester tuchtrechtelijk te

verantwoorden; dat van een verjaring, als bedoeld in artikel 317 van de Nieuwe Gemeentewet, derhalve geen sprake is; dat eveneens uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker, van in den beginne, de overtreding van het voormelde artikel 216 werd tenlastegelegd, dat hij daarvoor uiteindelijk ook tuchtrechtelijk werd bestraft en dat hij trouwens de feiten als dusdanig niet heeft betwist; dat voorts bij het onderzoek van verzoekers vorige middelen werd vastgesteld dat “een verkeerde interpretatie van feiten en rechtsregels” niet is aangetoond; dat het vierde middel niet gegrond is; dat aldus geen van de middelen gegrond is en het beroep dient te worden afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
een oktober 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.